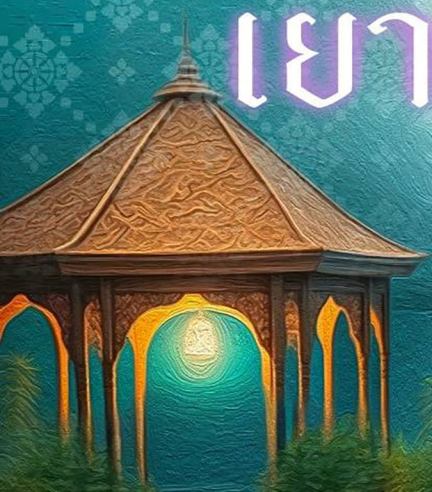

ปรารถนาแต่เจ้า เขาวมาลย์

วรารัญ

ปรารภณาแต่เจ้าเยาวมาลย์

แต่งโดย วรารัญญ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ราคา 219 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558 (ฉบับเพิ่มเติม)

สุธี อึ้งกิจจานุกิจ ที่ปรึกษา

ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์ บรรณาธิการ

สาโรจน์ นาเจริญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ

กรีนมายด์ ทีม กองบรรณาธิการ

เอวิตา พิสูจน์อักษร

จิณณวัตร ตริทิพย์รักษ์ ออกแบบปก

เคเค ทีม ออกแบบรูปเล่ม

จัดจำหน่าย กรีน บัคส์

1/554 ซ.รามคำแหง 190/2 ถ.รามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

Facebook : สนพ.กรีนมายด์ ; สำนักพิมพ์ จัสมิน

สามารถซื้อหนังสือของกรีนมายด์และจัสมินได้ที่ Shopee

คำนำ

ปรารภแต่เจ้าเยาวมาลย์ คือเล่มที่สองในซีรีส์ ‘บ่วงรัก
บรรพกาล’ เป็นเรื่องราวในสมัยสมเด็จพระไชยราชาธิราชจนถึงสมัย
สมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราช ซึ่งเนื้อหาบางส่วนจะอิงประวัติศาสตร์
แต่ตัวละครทั้งหมดได้ถูกสมมุติขึ้นมา เจตนาของผู้เขียน ต้องการจะ
ระลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของบูรพกษัตริย์ไทย ที่ทรงเสียสละเลือด
เนื้อเพื่อแผ่นดิน ให้ลูกหลานได้คงอยู่สืบไป หากมีเนื้อหาตอนไหน
ผิดพลาด หรือขาดตกบกพร่องประการใด ผู้เขียนขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายขอขอบคุณพ่อกับแม่สำหรับวันนี้ ขอขอบคุณแฟนนักอ่านที่
ติดตามกันมา ยินดีต้อนรับเพื่อนๆ ทุกคนค่ะ

ความรักยังคงดงามอยู่เสมอ

วราวัณ

บทนำ

หมื่นไชยเดชา มาอยู่ที่อโยธยากับบิดาและน้องชาย ตั้งแต่
กลับมาจากศึกนครพิงค์เชียงใหม่ เพราะเขาทำหน้าที่อารักขาสมเด็จพระ
ไชยราชา และกำลังได้รับการแต่งตั้งเป็นราชองครักษ์ประจำพระองค์

“พี่กำลังจักได้รับเลือกให้เป็นราชองครักษ์ ทำไมทำหน้าที่เหมือนคน
แบกโลกเยี่ยงนั้น” เทพเอ๋ยถามพี่ชาย

“ข้าคิดถึงบ้าน...” ทพเอ๋ยเสียงเศร้า

“โธ่พี่ทัพ ทำเป็นเด็กไปได้” เทพคิดว่าในอโยธยามีอะไรน่าตื่นตาตื่นใจกว่าสองแควอยู่มาก แต่พี่ชายกลับอยู่ในอาการเศร้าซึม “คนรักก็มี มี ถ้ามีคู่หมั้นเหมือนพี่ทศ ข้าจักมีว่าเลย”

“มันมีเกี้ยวดอก ข้าแควอยากอยู่อย่างสงบ มิอยากแก่งแย่งชิงดีกับใคร ที่อโยธยามีแต่คนชิงดีชิงเด่น”

“ก็เป็นธรรมดา พี่จักไปคิดมากทำไม ข้าว่าเราไปเที่ยวกันเถิด”

ทัพมองหน้าน้องชาย “เจ้าจักไปไหน”

“ข้าอยากไป หอคณิกา¹ ได้ข่าวมาว่าสาวที่นั่นงามนัก”

“ไปคนเดียวเถิด” เขาไม่ชอบสถานที่อโคจรแบบนั้น

“ไปเป็นเพื่อนข้าหน่อย แล้วถ้าพี่อยากให้ข้าทำอะไร ข้าจักทำให้ อย่างมิอดอดเลย”

ทัพถอนหายใจ ครั้นจะปลอยน้องชายไปคนเดียว ถ้าเกิดมีเรื่องกับใครขึ้นมา ก็จะไม่มีคนช่วยอีก

“ก็ได้...”

“ขอบใจมาก...หมื่นไชยเดชา” เทพตบท้ายพี่ชายเบาๆ อย่างดีใจ

¹ สถานที่ท่องเที่ยวกลางคืนสำหรับผู้ชาย

ทั้งสองมาที่หอศณิกาทิอยู่ท้ายตลาด ซึ่งเทพจะดูกระช่มกระชวยเป็นพิเศษ เมื่อได้ผู้หญิงที่ถูกใจ ก็ขอแยกกับพี่ชายทันที ทักนั้งในหออยู่เพียงครู่ รู้สึกอึดอัด ไม่ชอบบรรยากาศของที่นี่จึงเดินออกมาข้างนอก

ทัพเดินไปเดินมาอยู่แถวๆ หอศณิกา ก็พบผู้หญิงคนหนึ่งกึ่งเดินกึ่งวิ่งเหมือนหนีอะไรมา เมื่อเขามองฝ่าความมืดก็เห็นผู้ชายสองคนเดินตามมาข้างหลังอย่างไม่ชอบมาพากล จึงรีบเข้าไปสอบถามผู้หญิงคนนั้นทันที

“เจ้าเป็นกระไรเล่า”

“ช่วยข้าด้วย มีคนตามข้ามา” หญิงสาวรีบจะล่ำลัดกับอก

“แล้วเจ้ากำลังจักไปที่ใด”

“ยังมีรู้เลย รู้แต่ว่าต้องหนีจากสองคนนั้น”

“แล้วพวกมันเป็นใคร!”

“พ่อกับพี่ชายข้า อย่าเพิ่งถามกระไรมากไปกว่านี้เลย” เมื่อเห็นชายหนุ่มยังคงไม่ขยับ เธอก็ไม่คิดจะคุยต่อ เพราะถ้าขึ้นยังอยู่ตรงนี้ ต้องโดนพ่อกับพี่ชายจับได้แน่ จึงรีบวิ่งหนีไป

“เดี๋ยวล!” ทัพวิ่งตามหญิงสาวมาติดๆ พยายามคิดว่าการหนีไม่ใช่หนทางหลุดพ้นจากปัญหา จึงดึงแขนอีกฝ่ายให้หยุด

“เจ้าคิดจักทำอะไร! จักจับข้าส่งให้พ่อกับพี่ชายรึ” หญิงสาวถามเสียงเครือ นัยน์ตาสั่นระริก ทัพมองแล้วรู้สึกสงสารอย่างบอกไม่ถูก

“พ่อกับพี่ชายจักทำกระไรกับเจ้า บอกเข้ามา ข้าอาจจักเจรจาได้”

“พวกเขาจักขายข้าให้กับหอศนิกา” สาวผู้โชคร้ายพูดไปร้องไห้ไป ทำให้หัวใจคนฟังถึงกับกระตุก

“ฉันมิต้องไปไหนแล้ว ข้าจักช่วยตัวเอง” ท้าบบอกอย่างแน่วแน่ พร้อมจับข้อมือเล็กไว้มั่น

“ปล่อยลูกกูประเดี๋ยวนี้ ถ้ามิอยากตาย” คนเป็นพ่อตะโกนมาแต่ไกล

“ใครกันแน่ที่จักตาย!” ท้าบบอกเสียงเข้ม ยืนประจันหน้ากับสองพ่อลูกอย่างไม่หวั่นเกรง

ชายสูงวัยมองท้าบดีแต่หัวจรดเท้า ประเมินแล้วว่าคงไม่ง่ายถ้าจะต่อสู้กับผู้ชายคนนี้ แม้จะสองรุมหนึ่งก็ตาม จึงถามออกไปตรงๆ ว่าจะเอาอย่างไร เพราะเขาแค่ต้องการอัฐกลับไปที่นั่น ส่วนลูกสาวจะเอาไปเป็นทาสหรือโสเภณีก็ช่างเขาไม่สนใจ

“ถ้าอยากได้ลูกสาวข้า ก็จ่ายมา ๗๐๐ เฟื้อง”

“มันจักมีมากไปหน่อยรึ เป็นพ่อประสาอะไร ขายลูกกิน”

“ข้าขายทั้งนั้นแหละ ในเมื่อข้ามิมีอัฐ แล้วจักใช้ชีวิตเยี่ยงไร”

ท้าพรำคาญ ไม่อยากต่อล้อต่อเถียงด้วย ถึงฆ่าให้ตายก็เปลืองแรงเปล่า จึงโยนอัฐให้ ๕๐๐ เฟื้อง

“ข้ามีแค่นี้ จักเอาหรือมิเอา ถ้ามิเอา ก็เอาคบบดาของข้าไปแทน
เลือกเอา”

“เอาก็ได้วะ” ชายสูงวัยรีบก้มเก็บถุงธัญ

“ไปให้พ้นหน้าข้า แล้วอย่ามาวุ่นวายกับนางอีก นางเป็นไทแล้ว”
ทัพประกาศกร้าว ทำให้สองพ่อลูกรีบเดินหนีไป ถึงจะได้เงินน้อยกว่าที่ตั้ง
ใจไว้ แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้สักเพื่อง

เมื่อพ่อกับพี่ชายไปแล้ว หญิงสาวก็ก้มลงกราบชายหนุ่ม คิดไม่ถึง
ว่าคนที่เพิ่งพบกันไม่ถึงชั่วเคี้ยวหมากแหม่งจะช่วยซื้อเธอจากขุมนรก
เพราะไม่อยากไปขายตัวในหอศนิกา

“ลุกขึ้นเถอะ เจ้าเป็นไทแล้ว แล้วก็อย่าให้ใครมารังแกเจ้าได้อีก”
พูดจบก็เดินจากไป เพราะคิดว่าน้องชายของเขาคงเสร็จจากความ
สำราญแล้ว จะได้กลับจวนเสียที

“เดี๋ยวก่อนเจ้าคะ ข้ามีบ้าน ข้ามีรู้จักไปอยู่ที่ใด ขอข้าไปเป็นทาส
ของท่านได้มั๊ยเจ้าคะ” หญิงสาวยังคุกเข่าที่เดิม เพื่อหวังให้เขาเห็นใจ

“เจ้าเป็นไทแล้วนะ ยังอยากจักเป็นทาสอีกหรื” ทัพหันกลับมามอง
อย่างอ่อนใจ ถ้าอยู่ที่สองแคว เขาจะเอาไปฝากไว้ที่จวน ให้ปรีกช่วย

ฝึกงานให้ จะได้รับใช้มารดาของเขาได้ แต่ที่นี้เขาไม่รู้จักใครสักคน นอกจากบิดาและน้องชาย

“ได้โปรดเถอะเจ้าคะ ข้ามีที่ไปจริงๆ ให้เข้าไปเป็นบ่าว หรือเป็นทาสก็ได้ ข้าทำได้ทุกอย่างนะเจ้าคะ กับข้าวก็น่าจะเป็นเจ้าคะ”

ทัพถึงกับเป่าปาก พลังคิดว่าช่วยมาถึงขนาดนี้แล้ว ช่วยเธอต่ออีกนิดคงไม่เดือดร้อนอะไร ถือว่าทำบุญให้เด็กสาวตาดำๆ แล้วกัน เพื่อบุญกุศลจะหนุนนำให้เขาเจริญในหน้าที่การงาน ขึ้นเป็นท่านขุนเหมือนพี่ชาย

“ตามข้ามา”

“ขอบพระคุณเจ้าคะ” หญิงสาวดีใจรีบลุกขึ้นวิ่งตามร่างสูงใหญ่ไปทันที คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะโชคดีขนาดนี้ การที่ได้เจอเขาไม่ต่างอะไรกับพระมาโปรด หรือบางทีเขาอาจเป็นเทวดาจำแลงมาช่วยเธอก็ได้ ร่างเล็กวิ่งไปยิ้มไปตลอดทาง

ทัพกลับมาที่หอศนิกา ก็พบว่าน้องชายออกมายืนรอด้านหน้าแล้ว เทพอดแปลกใจไม่ได้ เมื่อเห็นพี่ชายพาผู้หญิงมาด้วย ตอนแรกคิดว่าเป็นหญิงโคมะเขว แต่พอเห็นชัดๆ ก็ดูเหมือนหญิงชาวบ้านทั่วไป จึงถามพี่ชาย

“พี่ทัพพาใครมาด้วย”

ทัพไม่รู้จะแนะนำอย่างไร เพราะชื่อของเธอเขายังไม่รู้จัก

“เจ้าชื่ออะไร” ทัพถามหญิงสาว

“ข้าชื่อ พุดตาน เจ้าคะ”

ทัพมองหน้าน้องชาย “ข้าชื่อพุดตานมาจากพ่อของนางที่กำลังจัก
นำนางไปขายที่หอศนิกา ข้าจักให้นางไปทำงานที่จวนก่อน หลังจากนั้น
ค่อยว่ากัน”

“ตามใจ นางเป็นคนของพี่แล้วนี่” เทพคลี้อยู่เล็กน้อย ระอากับความ
ใจดีของพี่ชายเหลือประมาณ ให้มาผ่อนคลาย กลับมาช่วยคนเสีย
นี้ พ่อพระมาเกิดจริง ๆ “กลับกันเถอะ”

ทัพจำต้องให้พุดตานขึ้นมานั่งม้าตัวเดียวกัน ไม่อย่างนั้นก็ต้องเดิน
ซึ่งหญิงสาวเลือกจะนั่งม้าตัวเดียวกันกับเขา เพราะไม่รู้ระยะทางจะไกล
แค่ไหน แต่ก็ไม่นานอย่างที่คิด เพราะแค่ชั่วเคี้ยวหมากเหล็กก็ถึงเรือน
ของเขาแล้ว

“เฮลละ อยู่ที่นี่เจ้าอาจจักลำบากหน่อย เพราะมีแต่ผู้ชาย แต่ยังไง
ข้าจักหาที่อยู่ใหม่ให้เจ้าภายหลัง”

“มิเป็นไรเจ้าคะ ข้าอยู่ได้ ขอแค่มีต้องเข้าไปอยู่ในหอศนิกา ข้าก็
พอใจแล้วเจ้าคะ”

ทัพพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินมาส่งเธอที่ห้องพักบนจวน ที่เขาเลือกห้องนี้ เพราะอยู่ไม่ไกลจากห้องของเขามากนัก ให้เธออยู่ห้องนี้ไปก่อน ถ้ามีห้องที่เหมาะสมค่อยขยายอีกที

“นี่เป็นห้องของเจ้า เข้าไปพักผ่อนเถิด ข้าก็จักไปพักผ่อนเช่นกัน พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ ว่าจักให้เจ้าทำอะไรบ้าง”

“ขอบพระคุณเจ้าค่ะ ท่านดีกับข้าจริงๆ ข้าขอสาบานว่า จักเป็นข้ารับใช้ท่านตลอดไป” พุดตานยกมือไหว้

“มิต้อง เจ้ามิใช่ทาส ที่ข้าซื้อเจ้ามา เพราะอยากให้เจ้าเป็นไท อย่าพูดเยี่ยงนี้อีก ให้ถือว่าข้าเป็นนายจ้าง ส่วนเจ้าก็ทำงานให้ข้าดีกว่า”

“เจ้าค่ะ” พุดตานยิ้มกว้าง

“ข้าไปแล้ว” พุดจบก็นั่งจากไป ในใจรู้สึกอึดอัดที่ได้ช่วยคน และก็หวังว่าเธอจะหางานที่เหมาะสมให้หญิงสาวได้ในเร็ววัน

พุดตานมองตามร่างสูงใหญ่ไปจนเห็นเข้าเดินเข้าห้อง พลังคิดว่าในความโชคร้ายก็ยังมีโชคดีเสมอ หลังจากนั้นเธอจะตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดี เพื่อตอบแทนบุญคุณของเธอ ที่ช่วยชีวิตเธอในวันนี้ ไม่อย่างนั้นป่านีคงได้ไปอยู่ในหอศกิกาแล้ว

พระอาทิตย์ยังไม่พ้นจากขอบฟ้า พุดตานก็ตื้นนอนแล้ว ไม่ใช่ เพราะเป็นคนขยัน แต่เป็นเพราะผิดที่ผิดทาง ทำให้นอนไม่หลับ ครั้นจะ

นอนต่อก็เห็นว่าใกล้เช้าแล้ว เธอควรเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเริ่มงานในวันแรก

“พุดตาน”

นั่นไง...มีคนตื่นเช้าเช่นเธอ

“เจ้าคะ” หญิงสาวรีบลุกจากฟูกนอน แล้วไปเปิดประตูห้อง

“นี่ผ้านุ่งของเจ้าสำหรับผลัดเปลี่ยน ข้าให้คนไปหามาให้ตั้งแต่เมื่อคืน เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ลงไปพบข้าข้างล่าง แล้วจ้กบอกว่า เจ้าต้องทำอะไรบ้าง” ทพยืนผ้านุ่งให้หญิงสาว

“ขอบพระคุณเจ้าคะ” พุดตานรับมา แล้วรีบผลัดเปลี่ยนทันที เสร็จแล้วก็รีบลงจากเรือนไปพบเขาด้านล่าง และเธอก็เพิ่งสังเกตเห็นว่า เรือนหลังนี้มันใหญ่กว่าเรือนทั่วไป บางทีอาจจะเป็นจวนของพวกขุนนางก็ได้ และเขาคงจักเป็นบุตรของขุนนางหรือพวกผู้ลากมากดีแน่ๆ ถึงได้มีเงินมาซื้อตัวเธอจากบิดาใจร้าย

ทพเดินนำเธอมาที่ครัวหลังจวน ซึ่งมีพ่อครัวอยู่สองคน เขาฝากฝังพุดตานกับพ่อครัววัยกลางคนให้สอนเธอทำอาหาร จากนั้นก็พาหญิงสาวมารู้จักกับพ่้าว ซึ่งเป็นหัวหน้าพ่อบ้านที่จวนนี้ เธอจะได้เรียนรู้การทำความสะดวกจวน...ว่าต้องเริ่มจากตรงไหน อย่างไร เมื่อแนะนำหญิงสาวเสร็จแล้ว ก็ถึงเวลาที่เธอต้องไปทำงานของตัวเองบ้าง

“เฮลละ ข้าต้องไปแล้ว มีอะไร ก็ถามจากพ่้าวแล้วกัน”

“เอ๋อ...ข้ายังมิรู้เลยว่า ท่านชื่ออะไร แล้วข้าควรเรียกท่านว่าอะไร”

จู่ๆ ทัพก็เกิดขึ้นขึ้นมา ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนถามเขาแบบนี้มาก่อน เพราะคนที่สองแควล้วนเรียกเขาว่า ท่านหมื่น หรือหมื่นไชยเดชา นอกจากคนในครอบครัวเท่านั้นที่เรียก ‘ทัพ’

“เรียกข้าว่าท่านหมื่นแล้วกัน”

คราวนี้หญิงสาวกระจ่างแล้ว เขาเป็นขุนนางนี่เอง พุดตานยกมือไหว้พร้อมกับยิ้มให้เจ้านายหนุ่ม

“เจ้าคะ ท่านหมื่น”

ตอนที่ ๑

ณ จวนออกพระพิเชษฐไชย อโยธยา

หลายเดือนแล้ว ที่ออกพระพิเชษฐไชยและบุตรชายทั้งสองไม่ได้กลับพิษณุโลก เพราะท่านต้องเข้ามารับราชการที่อโยธยา ส่วนบุตรชายทั้งสองก็เข้ามาเป็นมหาดเล็กและองครักษ์ประจำพระองค์ นานๆ ที่จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันอย่างนี้

“ท่านพ่อ ข้ามีเรื่องจักปรึกษา ข้าได้ช่วยผู้หนึ่งพ้นจากกรณถูกขายให้กับหอคณิกา ตอนนี้นำให้นางมาอาศัยที่จวนชั่วคราว เรียนรู้งานในครัว และงานบนจวน แต่อีกไม่นาน ข้าก็จักเข้าไปอยู่ที่วังหลวง นานๆ ที่ จักกลับมาที่จวน ซึ่งนางเป็นผู้หนึ่งคนเดียว ข้าก็อดเป็นห่วง

มิได้ ท่านพ่อพอจู้จักใครที่อโยธยา และสามารถฝากนางให้ไปเป็นบ่าว
ได้หรือไม่ขอรับ” ทักถามด้วยน้ำเสียงและสีหน้าจริงจัง ทำให้คนเป็นพ่ออด
คิดไม่ได้ว่า นอกเหนือจากความเป็นห่วง บุตรชายของเขามีความรู้สึกอื่น
ได้อีกหรือไม่ แต่เขายังไม่อยากถามออกไปในตอนนี

“พ่อมีเพื่อนรับราชการอยู่ในอโยธยา และมีบุตรสาวเป็นนาง-
พระกำนัลตำหนักท้าวศรีสุดาจันทร์ คิดว่านางคงฝากคนของเจ้าให้
ทำงานในห้องเครื่อง³ได้”

“จริงหรือขอรับ” สีหน้าของทัพขึ้นมึนขึ้นมาทันที “แล้วข้าจ้กต้องทำ
เยี่ยงไรบ้างขอรับ”

“ประเดี๋ยวข้าจ้กเขียนจดหมายถึงหลวงอภัยอาสา และเจ้านำ
จดหมายนี้ไปที่เรือนของออกหลวง หลังจากท่านตอบรับแล้ว เจ้าก็พา
นางไปที่เรือนของออกหลวงได้เลย”

“ขอบพระคุณขอรับท่านพ่อ” ทัพยกมือไหว้บิดา

“แล้วตอนนี้นางอยู่ที่ไหน เรียกมาให้พ่อดูหน้าค่าตาหน่อยเถิด”

“ขอรับ”

หลังจากรับคำบิดา ทัพก็บอกว่าชายให้ไปตามพุดตานมาพบ รอ
ไม่นาน หญิงสาวรูปร่างออรชร ใบหน้าอมแมมก็ขึ้นมาบนจวน หญิงสาว

³ ห้องครัว เรียกเต็มว่า ห้องเครื่องวิเสท

คลานเข้ามากราบออกพระด้วยหัวใจที่เด่นระทึก เพราะไม่เคยพบท่านมาก่อน

“เจ้านะหรือ คือคนที่พ่อทัพช่วยเอาไว้” ออกพระถามด้วยน้ำเสียงเอ็นดู เพราะหญิงสาวยังแลดูเด็กอยู่มาก

“เจ้าคะ นายท่าน”

“แล้วเจ้าชื่ออะไรล่ะ”

“พุดตานเจ้าคะ”

“พ่อทัพกำลังฝากเจ้าให้เข้าไปทำงานในวัง ต่อไปนี้เจ้าต้องดูแลตัวเองให้สะอาดสะอ้าน กิริยามารยาทของเจ้าได้แล้ว เหลือแต่การดูแลตนเอง เสียหายที่นี้ไม่มีใครสอนเจ้า ถ้าเป็นที่พิษณุโลกสองแคว เจ้าจักมีคุณทำว เมียของข้าคอยอบรมสั่งสอน”

“ให้บ่าวอยู่ทำงานที่จวนนี้มีได้หรือเจ้าคะ” พุดตานไม่อยากย้ายไปที่อื่นเลย เพราะเธอเริ่มคุ้นชินกับที่นี้แล้ว

“เจ้าเป็นผู้หญิงคนเดียว ดูจักมีเหมาะะ อีกอย่าง พ่อทัพ พ่อเทพ รวมถึงข้าจักต้องเข้าไปทำงานในวังหลวง...แล้วเจ้าจักอยู่เยี่ยงไร” ออกพระบอกถึงเหตุผล ซึ่งหญิงสาวก็เข้าใจและหดหู่ใจในเวลาเดียวกัน

พุดตานหันไปมองทัพแวบหนึ่ง ก่อนจะก้มลงกราบออกพระ-
พิเชษฐไชย

“เจ้าไปทำงานของเจ้าเถิด...หมดธุระของเจ้าแล้ว” ทัพบอกกับหญิงสาว

“เจ้าคะ” พุดตานลอบถอนหายใจ แล้วเดินลงจากจวนไป

หลังจากบิดากับน้องชายแยกไปพักผ่อน ทักษิณก็มาเดินเล่นที่สวน
หลังจวน เสียงระฆังอื่นทำให้เขาต้องเดินตามหาที่มาของเสียงนั้น
ก่อนจะมาเจอใครบางคนนั่งชันเข่าก้มหน้าร้องไห้

“ใครทำอะไรเจ้า พุดตาน ทำไมมานั่งร้องไห้อยู่ตรงนี้”

หญิงสาวเงยหน้ามองคนถาม น้ำตาที่ไหลลงมาเป็นทางตัดกับ
คราบดำบนใบหน้า ทำให้ชายหนุ่มอดเข้าไปไม่ได้ จึงหันหลังแอบหัวเราะ
เมื่ออีกฝ่ายเรียกชื่อเขา ทักษิณพยายามกลั้นน้ำแล้วหันกลับมา

“ข้าขออยู่ที่นี้มิได้หรือเจ้าคะ”

“เจ้าจักอยู่เยี่ยงไร มีแต่บ่าวไพร่ผู้ชายทั้งนั้น อีกอย่าง...สถานที่ที่จัก
ให้เจ้าไปทำงาน ก็อยู่ในวังหลวงเชียวนะ มิใช่เรือนหรือจวนของขุนนาง
ท่านใด”

“ถ้าเยี่ยงนั้น ข้าก็จักได้พบกับท่านหมื่นไฉ่มัยเจ้าคะ” สีหน้าของ
พุดตานเข้มขึ้นขึ้นมามีเล็กน้อย

“แน่นอน เราจักได้พบกัน เพราะข้าต้องไปเป็นทหารองครักษ์ของ
พ่ออยู่หัวไชยราชา ส่วนเจ้าก็เข้าไปทำงานในห้องเครื่องของตำหนัก
ท้าวศรีสุดาจันทร์ พระสนมเอกของพ่ออยู่หัว”

คราวนี้พุดตานมีรอยยิ้มที่กว้างขึ้น ก้มลงกราบชายหนุ่มทันที

“ขอบพระคุณท่านหมื่นเจ้าคะ”

“พรุ่งนี้ข้าจักไปพบหลวงอภัยอาสา คาดว่าอีกไม่กี่เพลา ออกหลวงคงจักให้ชำน้าเจ้าไปพบ เตรียมตัวไว้ให้ดีๆ”

“เจ้าคะ”

“หลังจากที่ข้ากลับมาจากเรือนหลวงอภัยอาสาแล้ว ข้าจักพาเจ้าไปตลาด ชื้อผ้านุ่งซั๊ก ๒-๓ ผืน แบ้งรำ ดินสอพอง และอะไรที่เจ้าอยากได้ จักได้ดูแลให้หน่อย มอมแมมแบบนี้ กลัวท่านจักไม่พาเข้าวัง”

พุดตานหุบยิ้มทันทีเมื่อเขาบอกว่าเธอมอมแมม ก็จะไม่ให้มอมแมมได้อย่างไร ก็คนในครัวใช้งานเธอสารพัด และสิ่งสุดท้ายที่ทำก่อนเดาก่อนเส้า⁴ ทำถั่วเขียวต้มน้ำตาลให้เขาเป็นของว่าง

“แล้วถ้าบ่าวไปทำงานที่วังแล้ว บ่าวยังจักกลับมาเยี่ยมท่านหมื่นที่จวนได้อีกมั้ยเจ้าคะ”

“ได้ดี ทำไมจักมิได้ เจ้ามีเรือนไม้ไผ่ที่ข้าเพิ่งทำให้ใกล้กับโรงครัว เวลาเจ้ามาที่นี่ ก็พักที่เรือนของเจ้าได้ตามปกติ” ทพบอกอย่างยินดี

“ขอบพระคุณเจ้าคะ” พุดตานคลี่ยิ้มเล็กน้อย “จันทน์บ่าวขอตัวกลับไปทำงานต่อเนะเจ้าคะ”

“แล้วอย่าไปแอบร้องไห้อีกละ อายเขา เข้าใจมั้ย” ท้ายประโยคเขามองเธออย่างล้อเลียน ทำให้หญิงสาวได้แต่ทำหน้าบูดเรียนๆ ก่อนจะยกมือไหว้ชายหนุ่มแล้วกลับไปทำงานต่อ

4

เดาก่อนเส้า คือ การนำก้อนหินหรือก้อนอิฐที่มีขนาดใกล้เคียงกันวาง 3-4 มุม แล้วก่อไฟตรงกลางด้วยฟืน

ทั้ผมองตามร่างอรชรพร้อมกับอมยิ้ม เขามีแค่ความปรารถนาดีมอบให้กับเธอ อยากให้มีชีวิตที่ดี และพึ่งตัวเองได้ หญิงสาวลำบากตรากตรำมาทั้งชีวิตแล้ว ไหนจะต้องมาเจอพ่อและพี่ชายที่ใจร้าย จ้องแต่จะขายลูกกิน แต่หลังจากนี้ เธอจะกลายเป็นางกำนันแห่งวังหลวง เป็นที่รักใคร่ของค่นทัวไป ชายหนุ่มคาดหวังไว้เช่นนั้น

อรุณเบิกฟ้า แลเห็นดาวประกายพริ้วส่องสว่างค้ำงทิมพร เหล่านกกาพากันโฉบบินหาอาหาร บ้างก็บินมาเกาะที่ตามกิ่งไม้ ส่งเสียงเจื้อยแจ้วต้อนรับวันใหม่ ปลุกให้ค่นที่กำลังหลับใหลลืมตาตื่นขึ้นช้าๆ ดวงตากลมหวานกวาดมองไปทั่วห้องราวกับต้องการเก็บความทรงจำดีๆ ไว้ เพราะอีกไม่นานเธอก็ต้องย้ายเข้าไปทำงานในวัง ถ้าหมื่นไชยเดชสามารถฝากฝังเธอกับหลวงอภัยอาสาได้สำเร็จ

พูดานรีบลุกจากฟูก ออกจากห้องไปล้างหน้าล้างตา ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าให้พร้อมสำรับการทำงาน เสร็จแล้วก็รีบไปยังห้องครัวซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเรือนพักของเธอ

หญิงสาวมองหาสำรับอาหารเช้าของหมื่นชัยเดชฯ ที่ปกติลงป่านจะเตรียมไว้ให้ พอไม่เห็นจึงเอ่ยถามหัวหน้าพ่อครัวด้วยความสงสัย

“สำรับอาหารเช้าเสร็จหรือยังจะลุง”

“ไ้พร้าวยกไปให้ท่านหมื่นแล้ว พอดีวันนี้ท่านมีธุระ ออกเช้ากว่าทุกวัน”

“จะลุง” พุดตานพยักหน้าเข้าใจ เพราะเขาบอกไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า
จะไปพบหลวงอภัยอาสา แต่ไม่คิดว่าจะออกไปเข้าขนาดนี้

“ยืนเฉยอยู่ทำไม เตรียมสำหรับให้ท่านออกพระกับหมื่นเทพเข้าสิ”
ลุงป่านร้องสั่ง เมื่อเห็นหญิงสาวยืนเหม่อลอยเหมือนไม่รู้จะทำอะไร

“จะลุง”

“เสร็จแล้วออกไปเก็บผักที่แปลงมาล้างด้วยนะ วันนี้ข้าจักสอนเจ้า
ทำต้มปลาอบสมุนไพร”

“จ้า...” พุดตานรับคำสั่งเสียงยาน ตั้งแต่มาอยู่ที่จวนออกพระพิเชษฐ
ไชย เธอทำอาหารเป็นหลายอย่าง แต่ที่ถูกปากหมื่นไชยเดชมามากที่สุด
เห็นจะเป็นน้ำพริกปลาทุบกะผักลวก กินได้ทุกวันไม่เคยเบื่อ

เมื่อพุดตานยกสำรับไปตั้งบนจวนเสร็จ หญิงสาวก็ต้องทำความ
สะอาดห้องของเจ้านาย ห้องพระ และชานเรือน บางครั้งพร้าวก็นั่งให้เธอ
เช็ดแจกัน ตู้ลายทอง รวมถึงตั้งทุกตัวที่อยู่บนจวน ถ้าให้เลือกระหว่างทำ
ความสะอาดกับทำอาหารในครัว พุดตานชอบอย่างหลังมากกว่า เพราะ
ลุงป่านใจดีกับเธอมาก ต่างจากพร้าวที่เข้มงวดเจ้าระเบียบ ถ้างานไม่
เรียบร้อยเป็นที่ถูกใจ เขาก็ห้ามไม่ให้เธอลงจากจวน จนกว่าชายหนุ่มจะ
พอใจ จนพุดตานตั้งฉายาให้ว่า ‘แม่นาย’

“พุดตาน...”

น้ำเสียงนุ่มนวล คั่นเคย เปี่ยมไปด้วยความมีเมตตา ทำให้หญิงสาว
หันไปมองตามเสียงทันที

“เจ้าคะ ท่านหมื่น”

“งานของเจ้าเสร็จรึยัง ข้าจักพาไปตลาด”

“เสร็จแล้วเจ้าคะ เราไปกันตอนนี้เลยมัยเจ้าคะ” พุดตานถามด้วยความ
ความตื่นเต้น เพราะเป็นครั้งแรกที่จะได้ไปตลาดกับหมื่นไชยเดชา

“แต่ตรึม ลมตก เหมาะแก่การเดินตลาดอย่างยิ่ง” ทพคดียิ้ม “ข้าจัก
ลงไพร่จ้ะที่หน้าจวน อย่าช้าละ”

“เจ้าคะ” รับคำ ร่างอรรชรก็เดินไปหาพร้าว เพื่อแจ้งว่าเธอจะไป
ตลาดกับหมื่นไชยเดชา ถ้าตาไม่ฝาด เธอเห็นเขามองเธอด้วยหางตาแวบ
หนึ่ง แล้วก็เดินหายไปในห้องพระ เขาทำเหมือนคนขี้อิจฉา แต่จะเป็นไป
ได้อย่างไรเมื่อเขาเป็นผู้ชาย พุดตานพยายามสลัดความคิดเกี่ยวกับ
พร้าวออก แล้วรีบลงไปหาหมื่นไชยเดชาที่ด้านล่าง

“มาแล้วเจ้าคะ”

ทพถอนหายใจ เมื่อเห็นหน้าที่มอมแมมของหญิงสาว

“ไปล้างหน้าล้างตาหน่อยไป ข้ามียากให้คนเข้าใจว่า พาลิงพา
ค่างไปตลาด” เขาพูดกลั่นเสียงหัวเราะ แต่คนฟังไม่ตลกด้วย เดินหน้าจ้ะ
ไปทำตามที่เขาสั่งทันที ไม่นานก็กลับมาพร้อมกับใบหน้าเนียนกระจ่าง
ใส “ค่อยดูเป็นผู้เป็นคนหน่อย”

“ข้าดูแยขนาดนั้นเลยหรือเจ้าคะ” พุดตานถามอย่างงอนๆ

ชายหนุ่มคลี้อยม หันมามองคนที่สูงเคียงไหล่เขาอย่างเอ็นดู ยามที่เธอปราศจากเหงื่อไคล ใบหน้าจิ้มลิ้มดูน่ารักมากทีเดียว

“เจ้าอายุเท่าไรแล้ว”

“๑๗ เห็นจักได้เจ้าค่ะ”

“ก็ดูสมวัยเจ้านั้นแหละ”

“ท่านหมื่นนี่แปลกนะเจ้าคะ ถามอย่าง ตอบอย่าง” หญิงสาวลอบค้อนเขา

หมื่นไชยเดชาหัวเราะ จะให้เขาบอกไปได้อย่างไร ว่าเธอหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก อีกฝ่ายจะได้มองเขาเป็นพวกเฒ่าหัวงูกันพอดี ถึงจะห่างกันไม่กี่ปี แต่ในฐานะเจ้านายกับบ่าว ก็ต้องวางตัวเว้นระยะห่างเพื่อไม่ให้ดูใกล้ชิดจนมากเกินไป เพราะจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม

อยุธยามีลักษณะเป็นเกาะมีลำน้ำล้อมรอบอยู่ถึงสามสายด้วยกันคือ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำป่าสัก และแม่น้ำลพบุรี แม่น้ำทั้งสามสายนี้ไหลเวียนมาบรรจบกันโอบล้อมแผ่นดินด้านในให้กลายเป็นเกาะเมืองที่อุดมสมบูรณ์ และยังมีเส้นทางน้ำไหลออกอ่าวไทยตามลำน้ำเจ้าพระยา ทำให้เรือสินค้าสามารถแล่นเข้ามาทอดสมอได้ถึงท่าน้ำรอบเมือง อยุธยาจึงกลายเป็นแหล่งการค้าที่สำคัญ พ่อค้าหลาย ๆ ชนชาติใช้ท่าเรือแห่งนี้เป็นแหล่งนัดพบ ซื้อขาย และแลกเปลี่ยนสินค้าจากแดนไกล

เมื่อมาถึงตลาดท่าเรือ ที่เต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ ไม่ว่าจะเป็น ไทย มอญ จีน ต่างเดินสวนกันให้ขำกั๊ว มีร้านรวงมากมายให้เลือกซื้อ ไม่ว่าจะเป็นร้านเครื่องประดับ ผ้าทอ หรืออาหาร ละลานตา เหมือนกับหลุดมาอีกอาณาจักรหนึ่ง พุดตานไม่เคยมาตลาดท่าเรือมาก่อน จึงตื่นเต้นมากกว่าปกติ พอมองไปที่ท่าเรือ ก็เห็นเรือสำเภามากมายทอดสมอจอดอยู่ ทำให้หญิงสาวอยากเข้าไปดูใกล้ๆ

“ท่านหมื่น ข้าขอไปดูเรือสำเภาที่ทำเรือได้มัยเจ้าคะ”

เมื่อเขาพยักหน้า พุดตานก็เดินนำออกไปทันที แต่ด้วยความซุ่มซ่ามไม่ระวังตัว จึงไปสะดุดขาคนที่เดินสวนมาอย่างจัง ทำให้ร่างอวรชรเกือบล้มลงไปกับพื้น ถ้าไม่ได้มือหนาของใครบางคนเกี่ยวเอวเอาไว้ได้ก่อน

“โอ๊ย!”

“เจ้าเป็นอะไรหรือไม่ แม่หญิง” เขาถามด้วยความห่วงใย ทว่าพอได้สบเข้ากับดวงตากกลมโต สายตาเขาก็เปลี่ยนไปทันที

“ขอบคุณที่ช่วยจับข้าไว้ แต่ข้ามิเป็นอะไรแล้ว ปล่อยข้าเถิด”

เขาก็อยากจะปล่อยอย่างที่เขาบอก แต่ดวงตาคู่นั้นทำให้เขายังตกอยู่ในภวังค์ จนกระทั่ง...

“นั่นเจ้าคิดจักทำกระไรกับคนของข้า” ท้าพเอ่ยเสียงเข้ม ก่อนจะเข้ามาดั่งร่างอวรชรออกจากแขนแข็งแกร่ง

“ข้าแค่ช่วยคนของเจ้าไว้” เขาตอบอย่างไม่ยี่หระ

หมื่นไชยเดชามองไปที่พุดตานทันที รวากับต้องการคำยืนยัน
จากเธอ

“ข้าสะดุดล้มเจ้าคะ แล้วพี่ชายท่านนี้ช่วยดึงข้าไว้” หญิงสาว
ตอบเสียงอ่อย เมื่อเห็นสายตาไม่พอใจของเจ้านาย

“ขอบใจนะ” ทักษิณขอบคุณชายหนุ่มตามมารยาท แล้วจึงมือ
พุดตานไปที่ท่าเรือทันที

พันตียืนมองทั้งสองอยู่ครู่หนึ่ง แอบเสียดายเล็กน้อยที่หญิงสาว
มีเจ้าของแล้ว จึงเดินกลับไปตลาดเพื่อซื้อของที่ต้องการ ก่อนจะกลับ
เรือนของตัวเอง

พอดุดตานรู้ว่าโดนหมื่นไชยเดชาจับขังมือ ก็รู้สึกกระดากระคน
ตื่นเต้น ได้แต่ก้มหน้างูต ไม่ยอมสบตาเขา กระทั่งได้ยินเสียงบ่นจาก
เจ้าของมืออุ่น หญิงสาวจึงออกจากภวังค์เขิน

“เจ้าต้องระวังตัวมากกว่านี้ เข้าใจมั๊ย มิใช่เอาแต่ชมคนชมไม่ จน
สะดุดหัวทิ่มหัวตำ ให้ผู้ชายมาประคองแบบนี้มีงามเลย แล้วนี่ใครมาดู
เรือสำเภามิใช่ริ เอาแต่ก้มหน้า แล้วจักเห็นอะไร”

“ก็ข้ารู้สึกเขินเจ้าคะ” พุดตานตอบไม่เต็มเสียง

“เขินอะไร เขินที่ผู้ชายคนนั้นประคองเจ้าริ” ทักษิณเข้มขึ้น
เล็กน้อย

“เปล่าเจ้าคะ...”

“แล้วเงินอะไร”

“เงิน...ที่ท่านหมื่นจับมือข้าเจ้าค่ะ”

สิ้นคำ หมื่นไชยเดชาก็ปล่อยมือพุดตานทันที และเป็นเขาเสียเองที่เขินจนใบหน้าขึ้นริ้วแดง ไม่รู้ตัวว่าจับมือหญิงสาวตั้งแต่เมื่อไหร่ และนานแค่ไหนแล้ว

ทั้งสองตกอยู่ในความเงิบงัน ก่อนจะเป็นพุดตานที่เป็นคนเอ่ยขึ้นมาก่อน

“ข้าดูเรือเสร็จแล้วเจ้าค่ะ ท่านหมื่นพาข้าไปซื้อของเถิด จักได้รับกลับไปช่วยลุงป่านทำอาหารเย็นเจ้าค่ะ”

“เดี๋ยวนี้กล้าออกคำสั่งกับข้ารี สรุ๊ปใครเป็นนาย เป็นบ่าวกันแน่” ทัพแกล้งพุดเสียงดุ

“เปล่าออกคำสั่งเจ้าค่ะ” พุดตานบอกเสียงอ่อย “แค่กังวลว่าลุงป่านจกรอข้าเท่านั้นเจ้าค่ะ”

“มีมีใครรอเจ้าดอก เสร็จเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น...ไป” ทัพเดินนำไปที่ร้านขายผ้า โดยมีร่างอรชรเดินตามไม่ห่าง คราวนี้หญิงสาวระวังตัวเป็นพิเศษ เพราะไม่อยากจะดุดล้มเป็นครั้งที่สอง ให้หมื่นไชยเดช่าได้บ่นเธออีก

ทัพซื้อผ้าถุง ผ้าโจงกระเบน และผ้าแถบให้พุดตาน โดยให้หญิงสาวเป็นคนเลือกสีเอง จากนั้นก็พาเธอไปซื้อแป้งร่ำ ดินสอพอง ซึ่งพุดตานก็ทำหน้าอิหลักอิเหลื่อ ทำให้ชายหนุ่มอดถามไม่ได้

“เป็นกระไรของเจ้า มียากได้รึ”

“อยากได้เจ้าค่ะ แต่ข้าใช้มีเป็น มีรู้จักต้องทำเยี่ยงไร” พุดตานยิ้มเจื่อน ทำให้ทัพลอบถอนหายใจ ที่จวนก็มีแต่ผู้ชาย แล้วใครกันจะสอนเธอให้ใช้ของพวกนี้

“เฮลละ เตียวข้าจัดการเอง” ทัพเจรจากับแม่ค้า ให้สอนพุดตานแต่งหน้า โดยเขาจะจ่ายอัฐเพิ่มเติมให้ ซึ่งแม่ค้าก็ยินดี เรียกพุดตานเข้ามานั่งในร้าน แนะนำการใช้แป้งร่ำ ดินสอพอง และชาด ใช้เวลาเพียงชั่วหม้อข้าวเดือด⁵ หญิงสาวก็สามารถเรียนรู้และเข้าใจในการแต่งหน้า

ทัพมองใบหน้าจิ้มลิ้มที่บัดนี้ถูกแต่งแต้มให้มีสีสันก็อมยิ้มพอใจ เขาควักอัฐจ่ายให้แม่ค้าอย่างยินดี เพราะนางได้เปลี่ยนหญิงสาวชาวบ้านให้กลายเป็นนางฟ้าในเวลาไม่กี่นาที

“ข้าเป็นเยี่ยงไรบ้างเจ้าค่ะ” พุดตานถามทัพด้วยความใคร่รู้

“ก็พอไปวัดไปวาได้” ชายหนุ่มไม่กล้าชมตรงๆ กลัวหญิงสาวจะเหลิงไปเสียก่อน “แล้วพรุ่งนี้ เจ้าจักแต่งได้แบบนี้รึไม่”

“พรุ่งนี้ต้องไปพบหลวงอภัยอาสาแล้วหรือเจ้าค่ะ”

5
๒๐ นาที

“ใช่ มีเช่นนั้น ข้าจักพาเจ้ามาซื้อของรี”

“ข้าจักพยายามทำให้ดีที่สุดเจ้าคะ” พุดตานไม่ได้ตื่นเต้นที่จะได้ไปพบหลวงอภัยอาสา แต่รู้สึกใจหายที่เวลาที่จะได้อยู่กับหมื่นไชยเดชาเริ่มน้อยลงทุกที

“ข้ารู้ว่าเจ้าทำได้” ทัพให้กำลังใจ แต่ไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกดีขึ้นเลย

“แล้วถ้าหลวงอภัยอาสายนรีรับข้าไปอยู่ในวังละเจ้าคะ ข้าจักเหลือเวลาอยู่ที่จวนออกพระอีกนานเท่าไร”

“คงมีเกินสองวันดอก”

ได้ฟังอย่างนั้นพุดตานก็พ่นลมหายใจออกมา น้ำตาเอ่อคลอ ดวงตาคู๋สวยทันที จนหญิงสาวต้องหันหน้าหนีไปอีกทาง เพราะไม่อยากให้คนข้างๆ ได้เห็นความอ่อนแอในหัวใจของเธอ